

Charles Sorley

Amikor álmaidban beforrt arcú halottak
millióit látod fehér zászlóaljként menetelni
Ne szólj lágy szavakat ahogyan a többiek tették.
Ily visszhangzó szavakra nincs szükséged.
Ne dicsérd őket. Zárt fülükkel honnan tudhatnánk,
hogyan nem átkaidat szórod ama sebes főkre?
Ne könnyez. Világtalan szemeik nem látják
könyveidet zubogni össze.
De ne is tisztelegj. Könnyű halottnak lenni.
Csak ennyit szólj: "Már halottak", majd hallasd:
"Sokan távoztak már el, kik meglehet, jobbak voltak".
Végül, kísérd szemeiddel eme összezsúfolt tömeget
Tán felismeresz valakit, kit szíved mindeddig szeretett
De mit ismerni vélsz, csak egy kísértet.
Mert semmi sem viseli az arcot, melyet látsz.
Mindet magáévá tette már, a hatalmas halál.